

Kun lapsi kysyy, ikkuna avautuu

Pieni lapsi kysyy: tämä? Ja: missä? Voi vastata: haarukka, koira, ikkuna. Laatikossa, kopissa. Ja ikkuna? Ikkuna on ehkä kehyksissään. Tai talon seinässä. Pantu siihen. Voi alkaa miettiä, mitään vakavaa ei ole tapahtunut. Entä: millainen? Kova, karvainen, puhdas. Tämä kaikki menee ihan hyvin. Mutta sitten seuraava askel. Kun lapsi kysyy ”miksi?”, veret seisahtuvat.

9-vuotias siskontyttöni on perheihminen. Mieluiten hän pitäisi kaikki neljässä eri maassa asuvat sukulaiset ja eläimet yhden katon alla. Olisi kaikesta ihmismäistä yhdessäoloa ja kiinnostavaa. Hän kysyy eron hetkellä: miksi te ette voi asua aina täällä meidän kanssamme?

Lasten suoriin kysymyksiin melkein hihkaisee spontaanisti: aivan! Miksi ei!

Mutta tuota hetkeä kestää vain hetken. Ikkuna menee kiinni, ja lapset saavatkin kysymyksiinsä todella surkeita vastauksia, ehkä pahimpana: ”ymmärrät sitten myöhemmin.”

Silti se, että mahdollisuusikkuna sulkeutuu yhtä nopeasti kuin se oli avautunut, ei johdu siitä, että ”asia on monimutkainen” tai siitä, että ”ei se harmi vain käy”.

Vaan siitä, että ajasta, jolloin itse esitimme sa-

moja raikkaita kysymyksiä on kauan, ja meille ja meidän mielellemme on tapahtunut jotain tällä välillä. Mitä se on? Mitä me olemme maailmasta oppineet?

Oikeasti vastaus on aivan yksinkertainen. Niin yksinkertainen, että juuri se luultavasti saa hengen salpautumaan. On vaikeaa sanoa ääneen: ”koska näin minä haluan.” Kantaa tällaista vastuuta.

Oikea vastaus löytyy siitä, mitä merkityksiä sydämiimme on kasvanut. Siitä, mitä juuri nyt ajatteleminen itsestämme ja toisista ja siitä, mitä me ansaitsemme, voimme ja jaksamme. Ei siitä, miten maailma jotenkin todellisuudessa on tai ei ole.

Entä mitä uskomuksistamme ja opistamme kannattaisi kyseenalaistaa? Mitä voisi? Olisiko silloin kyse rohkeudesta? Heittäytymisestä? Riskien otosta? Epätodennäköisten mahdollisuuksien etsimisestä ja löytymisestä?

Tämä pätee laajempiinkin lasten kysymyksiin: miksi jonkun on oltava nälkäinen, jos kuitenkin kaikkea on tarpeeksi? Miksi me satutamme? Liikaamme luontoa? Rakennamme epäreiluja sääntöjä? Sanomme yhtä ja teemme toista? Rikomme lupauksia? Emme pidä itsestämme tai toisistamme huolta? Jne. Jne. Jne.

Satu Taskinen